

אשת הגיבור

שמואל אומני ואשתו

"אני בטוח שבהצגת הבכורה לא היתה בחורה יפה ממנה. הכרתי אותה לפני שנתיים, אבל אף פעם לא היה לי זמן אליה. עכשיו אנחנו יוצאים בריצות כבר חודשיים. זהו כולם חושבים שמאז שנעשיתי כוכב, צמחו לי קרניים, ומעליים עלי כל מיני עלילות. אבל אני סתם בחור שהולך עם אחות."

זה מה שאמר — לפני שנתיים — הכוכב הנושך של אשת הגיבור, שמואל אומני, על אשתו לעתיד, האחות שרה כ"ף. בינתיים היא התחתן איתה, והשבוע הוא הובא לבית-משפט השלום בחיפה, כחשוד בהכאת אשתו ובהכאת הוריה. הוא שוחרר בערבות רק לאחר שהתחייב לא להוסיף לבוא לביתה, כדי ששוב לא יחשדו בו בהכאת אשתו.

בתחילת השבוע הוא הופיע באותו בית, וביקש לקחת את ילדו. כשהיא לא הסכימה, הם התחילו לריב. הריב התפתח לצעקות, והצעקות התפתחו למכות. הוא חזל כבר מומן להיות כוכב קולנוע, אבל הוא נשאר מאז גיבור. ורק אשת הגיבור לא מבין סוטה, כנראה.

ריים, כשהם התחילו לבוא, הוא התיישב על כורסה בגן ונרדם. המזומנים אכלו, שתו, שמעו מוזיקה, ניסו לעשות רעש, ולהעיר אותו, אבל הוא לא התעורר. רק כשהם החליטו ללכת, הוא קם ללוח אותם לדלת. הם אמרו לו שאין צורך, כי הם ימצאו את הדרך לבד. אבל הוא הסביר להם בחיון נדיב שאין דבר, כי זה ממילא בכיוון שלו. הוא הלך לחדר הנוחיות.

המזומנים לא נעלבו, והשבוע, ביום ה' שישי האחרון, הם באו שוב, עליונים ושמי-חיים, למסיבה חדשה שהוא הכין. לכבוד ה' מסיבה הוא מרט לעצמו את הגבות, לבש חליפה חדשה, הביא כיבוד מיוחד, תקליטים נהדרים, מלצרים ואורחים חשובים — את רינה גנור, את ג'וזי ארקין, ואת דוגמנית-לשעבר היפה, לאה שוריק, ש' היא באמת יפה.

הוא הזמין לשם גם את שרלוט, אבל זה בשבילו, לא בשביל האורחים. שרלוט היא בחורה יפה מדרום-אפריקה, גרושה ואם לשני ילדים. היא היתה ידידתו של פרומי צינק, אבל למסיבה שלו היא באה עם מישהו אחר.

עד ליום השישי הבא נשאר פרומי צינק לבד, עם שלוש הסוכנות ושני הבתים שלו. אולי הוא יתחתן בקרוב, אבל לפני זה הוא צריך למצוא אשה. לא אחת שסתם אוהבת שוקולד. אחת שאוהבת גם שוקולד וגם את פרומי צינק.

איש השוקולאד

טנים וגנים. הבית בהרצליה היה של האשה, כי גם האבא שלה היה עשיר. אבל היכטה, והמכור בית המפוארת, והשטיחים, והתמונות, וה' ריהוט המפואר בא להם כבר מהשוקולד.

פרומי צינק לא אוהב לעבוד. עוד כשהיה רופא, הוא היה שולח את החולים שלו ה' ביתה ואומו להם שישתו תה עם לימון ויזהרו מאוטובוסים והכל יהיה בסדר. עכ' שיו, כשהוא בעל בית-חרושה, הוא גס-כין לא עובד, אבל זה לא מפריע לאף אחד. רק כשהוא עובד זה מפריע.

לפני שנה התאהבה אשתו בדוקטור חדש, דוקטור אמיתי, למחלות. הם התגרשו. היא השאירה לו שלושה בנים ובית, והוא הש' איר לה חמישים אלף לירות. לפני חודשיים נולד לה בן, והיא מאושרת, למרות שרצתה דווקא בת.

פרומי צינק גם מאושר. כל יום שישי הוא עורך מסיבה ומוזמן כל מיני אנשים. אבל רק צעירים. במסיבות-שלו לא נותנים להיכ' גם לאנשים מבוגרים, חוץ מאשר לו עצמו, בגלל שהוא עורך אותן, ויש לו פרוטקציה. לפני כמה שבועות הוא ערך מסיבה מפו' ארת, והזמין אליה כל מיני אנשים מפו'

בהתחלה הוא היה ריפא. היו לו המכשיר רים הכי יפים בעיר. היו לו עוורות נח' מדות, וחדיר-קבלה מרווח, אבל לא היו לו חולים. הוא היה ד"ר למחלות כלליות, וה' הצלחה לא האירה לו פנים.

ואז גילה את השוקולד. הוא הפך דוק' טור לשוקולד, וההצלחה התחילה להאיר לו פנים. בעזרת השוקולד הוא היה מרפא כל חולה שרצה מרפא. הוא היה שולח אותו לשווייץ או לאמריקה, לרופאים הכי טובים בעולם.

וכך הוא הפך ליאשה פרומי צינק מה' שוקולד, אחד משלושת הבעלים, נוסף ל' אחיו, של בית-החרושה ענית. שהוקם על ידי אביו. השניים האחרים הם תסל וקופלוב, ושלושתם גרים בבתיים הקרויים על שמם: בתי השוקולד. הבתים שמול היכל התרבות.

כשפרומי צינק היה עדיין רופא, הוא נשא לו לאשה את יערה צוקר, במשך הזמן היא ילדה לו שלושה בנים. האחד הוא היום ב' צבא, השני הוא בן 16, והשלישי בן 10. היה להם בית מול היכל התרבות — בית השוקולד — ובית אחד בלי שום קשר ל' מקצוע — בהרצליה-פיתוח. הבית בהרצליה היה בעצם וילה, עם דגמים של מיגרשי

את הגלגלים לחיק, לנקות את הקרמים, לשים על הפנים צבעים, ומייק-אפים, הוא הסתכל וראה בעצם יפהפיה. יפהפיה אמיתית.

אבל לאחר כמה שעות מנוחה ברומא, כשהמטוס שב והמריא, הוא שכח מזה. היפהפיה שלו נעלמה. היא התחילה שוב לגלגל את עצמה ולמרוח את עצמה ולחייך אליו בפרצוף לבן ודוקרני. רק כשהגיעו לסביבות ישראל, הורידה האשה שוב את התח' פושה, מרהה על עצמה את כל הצבעים והמייק-אפים, ושוב ראה יהושע את האשה היפה מאיטליה. הוא החליט לתפוס אותה מהר לפני שתעלם לו שנית.

הם התחילו לדבר, וזוהי הסיבה שחודש לא ראו אותו בארץ. הם ירדו מהמטוס ישר למלון דן. בהתחלה היה יהושע מאושר.

הוא בילה נפלא, אחר כך הוא התחיל להיות אומלל. הוא הבין שעוד מעט היא תציע לו נשואין, ואז הוא יצטרך לקחת את ה' מוזודות שלו, ולברוח לביתו. אבל היא לא הציעה לו נשואין, אז הוא שב להיות מאושר. אלא שיום אחד היא קיבלה טלפון מ' בעלה. הוא הודיע לה ששני הילדים שלהם חולים, והיא צריכה מיד לחזור הביתה. היא חזרה ויהושע שב להיות אומלל, עצוב ומדוכא. הוא יצא ממלון דן וחזר לארץ.

טיפול במטוס

כבר חודש שלם נמצא יהושע שניא, עתונאי הארץ, בארץ, ואיש לא יודע על זה. מדוע? למה? כי אף אחד לא הרגיש שהוא נסע מכאן, וגם התגשר מאשתו.

אשתו של יהושע היתה רותי שניא, ציירת-אופנה מוכ' שרה ונחמדה. לאחר שהתגרשו, היא נסעה לפאריס, והוא נשאר בארץ כדי לנהל רומן עם עורכת-דין ידועה, ומצלחה, ויפה. לא, לא בגלל זה הוא נמצא בארץ חודש ימים. הסיבה לכך היא עמוקה יותר.

למרות שהוא התגרש, ולמרות עורכת-הדין שלו, נשאר יהושע קשור לגרושתו. כל שבועיים הוא מצלצל אליה, כדי לשאול מה שלומה, וכדי לשלוח לה מתנה.

לפני למעלה מחודשיים הוא נסע עם קבוצת הכוח לווניה. משם הוא טס לפאריס כדי לחגוג עם אשתו את חמש השנים לנשואיהם, ואת שלוש השנים לגירושיהם. הם לא הספיקו לחגוג, כי הוא נקרא לחזור ארצה.

הוא הבחיר לה שהוא אוהב רק אותה, והוא לא יתחתן עם אף אחת אחרת, והיא הבטיחה לו את אותו הדבר.

אבל אז הוא נקרא לחזור לארץ. הוא נפרד מאשתו, לקח מטוס וטס. כבר במטוס הוא התחיל לכתוב לה מכתב-אהבה. אבל אז קרה דבר מוזר. לינדו ישבה בחורה אחת, בחורה רגילה. כשהמטוס התחיל להמריא, היא התחילה לגלגל את השערות שלה בגלגלים. אחר כך היא הוציאה מהתיק כל מיני קרמים ומשחות, ומרהה לה את כל הפרצוף, את הצהאר, ואת הידיים, והסתכלה עליו, על שניא, בחיון.

העניינים שלו חשכו. הוא כבר ראה איך המטוס מתהפך וכל הקרניים הללו נמרחים לו ישר בפרצוף, ואיך שהוא יראה אז. אבל כשהמטוס התחיל מסתובב סביב איטליה, היא מיהרה להחזיר

איצטיון בלומפילד ישב בשקט, פיצח, כרגיל, גרעיניים, הסתכל על עשרים ושניים שחקני בני-יהודה תל-אביב ובית-ר' תל-אביב, שניסו לשחק כדורגל, והשתעמם. בין הצופים האצילים, שישבו ביצוע מספר אחד, ישב גם צעיר בעל שערות שחורות, שהש' תעמם כמו כולם.

פתאום נשמעה צעקה של אשה. "הנה רפי לוי! תראו אותו!" כל היצוע קם על רגליו, לראות את הפלא הגדול. ילד בן שמו' נה, מוכר גוון, הסתכל בהתפעלות. "אתה רפי לוי?" שאל. "שמעתי עליך כל כך הר' בה, אבל אף פעם עוד לא ראיתי אותך."

רפי לוי מרצה. שתי נערות עם גינס קיבלו ממנו חתימה על קופסת סי' גריות. כל היצוע שמח: רפי לוי חזר.

רפי לוי הוא אחד השמות הזוהרים של הכדורגל הישראלי. רק שנתיים הוא שיחק בנבחרת ישראל, הספיק להבקיע שערים יותר מכל שחקן אחר, הפך חוץ זמן קצר למלך השערים של ישראל. תקופתו היתה אחת התקופות המוצלחות של הכדורגל בארץ. נבחרת ישראל הצליחה לסיים או בחיקו 1:1 את מישקה עם נבחרתה החזקה של פולין, זכתה בניצחון ההיסטורי על יוגוסלביה ב' בלגראד, בזכות שני שערים של רפי.

לכן, כאשר נראה שוב רפי בישראל, קיוו הכל כי הוא ישוב לנבחרת, ועימו יחזרו הימים הטובים. אלא שאלה נראו השבוע רחוקים יותר מתמיד. לרפי לא היו שום כוונות לחזור לישראל.

מנייה ב'רן, הוא בא להגיד שלום ל' חבריים, להשתוף בשמש, לראות אם ישנס עוד כאלה הממשיכים את המסורת של ה' גדולים, ולחזור חזק שקט לדרום-אפריקה.

לפני ארבע וחצי שנים התחמץ הכדורגל המקומי את אחת ההזדמנויות הגדולות שלו. מנהלי מכבי תל-אביב סירבו אז להע' ניק לרפי לוי מנייה ב'רן. רפי, שהיה מחוסר עבודה, עזב את הארץ, הצטרף לקבוצת הכוח סידני באוסטרליה.

כעבור שלוש שנים היו כבר מנהלי מכבי תל-אביב מוכנים להציע לו הרבה יותר מ' אשר מנייה ב'רן, אלא שרפי כבר איבד את העניין בחברות אוטובוסים.

כיום הוא יכול לקנות לעצמו סדרות של' מות של מניות ב'רן. הצעיה, שהיה מחוסר עבודה לפני חמש שנים, ושרכשו היחידיו היו שתי רגלים בריאות, הוא כיום אחד הכדורגלנים המבוקשים ביותר בדרום-אפי' ריקה.

"אם אני מפסיק לעבוד היום", אומר רפי, "אין לי יותר דאגות עד סוף החיים."

מה הם הסיכויים שהכדורגל המוכ' שר ילבש שוב את החולצה עם סמל ישראל? הסביר רפי לוי את השקפת' החיים שלו. כשיחה עם כתב העולם הזה:

לפני חמש שנים עזבתי את הארץ. מאז גיליתי שהכדורגל הוא מקצוע מצויין. היום אין לי שום יחס מיוחד לישראל. אני יכול לשחק כאן או בדרום-אפריקה או בקנדה. יש לי תנאים פנטסטיים שם, אז למה שאני אוחזר על זה?

במארס 1961 הגעתי לאוסטרליה. הת' חלתי לשחק עם הכוח סידני. לא היה לי קל שם. אמנם על המיגרש הייתי בסדר גמור; הבקעתי שערים והייתי אחד השחק' נים הבולטים, אבל מנהלי הקבוצה קיבלו את זה כמובן מאליו.

במשך כל שלוש השנים שהייתי באוסט' ראליה, לא הצלחתי להסתדר אף פעם עם- מנהלי הקבוצה הזאת. אלה יהודים, אבל מתחזקים קבוצת כדורגל בינלאומית. יש להם שחקנים זרים רבים, בעיקר גרמנים ו' אוסטרים. במקום להתגייס לצבאות זרים, מתגייסים הגרמנים לקבוצות כדורגל זרות. זה משתלם להם.

ההתחלה היתה קשה. אבל היתה לי מטרה אחת מאז שעזבתי את ישראל: להתקדם ול' הצליח. אסור היה לי להיכשל. היו רגעים של משבר, כשלא ידעתי אם אצליח, אבל היה לי רצון של ברזל, והתגברתי.

בפברואר 1964 הגעתי לדרום-אפריקה. הפסלתי זי' הרבה כסף בגלל שערתי לשם. (המשך בעמוד 22)